

Kis

LANT

IRODALMI FOLYÓIRAT

NÉMETH ERZSÉBET

M e g s z í n e s ü l

Vetkőzöl... Levetett
ruhádból eltűnik a szín:
a dac-sárga, nász-narancs,
buggyanó vörös,
s marad a süketszürke kín.

De eljő a reggel...
Ég-könnyű lesz föld-nehéz napod,
megszínesül múlandóságod:
mire blúzod és szoknyád
magadra kapod.

2016/1 113.szám

Kis LANT az INTERNETEN! www.kislant.hu

Németh Erzsébet

Szögekkel álmodom

Szögekkel álmodom.
Sok vigyorgó , behemót szöggel.
Szöcskeként ugrálnak
önként, keresztre kötözött
lábfejekre, már ökölbe
szorulni nem tudó kézre...
s köldökszinórként tekeredik
tudatunk nyakára árva
feszületek elszivárgó vére.

Utolsó stáció

Szögek hegye,
szögek helye...
szél fújja át
az üregeket.

Ki áll majd helyembe,
ki fogja gyepelőjét
a sörényes szélnek?
Kikre omlik isten háza,
ha végleg elnémul az ének?

Szögek hegye,
szögek helye...
szél fújja át
az üregeket.

Végül

két jó szó között,
két hű csók mögött
rejtőzöm el.

Általában

Meghal...
Elhagy...
Vagy elhagyod...
Nem vagy rab,
és neked sincs
rabod.
Élsz!
Számolatlanul
tied a percek,
nem érdekes,
hogy nem túl lóra
miattad a herceg.
Emlékek csörögnek
zsebedben,
- inflálódik az élet -
egyre kevesebbet érnek.
Nézeteket
próbálsz magadhoz,
és jobban megméred szavad,
mert érzed a súlyát,
s azt, ami belőle marad.
Átszabod viszonyaid,
megváltozik benned
a divat,
már csak azt kéne tudni,
rájönni egyszer,
hogy ki vagy?
Mi ez a színház,
díszletek,
s a lepergő darab?
Ki írta?
Miért?
Mire véget ér:
felismerheted magad?

Sebestény-Jáger Orsolya

versei

Bölcsőd előtt

Lásd, én nem hoztam magammal kincseket,
mit Eléd tehetnék, mint a Bölcsek,

csak hoztam magammal szívem zezugát,
és számos rejtekét, mint száz üres szobát.

Magaddal töltsd be, mást úgysem adhatok,
bölcőd előtt állok, úgy amint vagyok,
és úgy vágyom Reád, mint a gyermek.

Zengő harangok vég nélkül ünnepelnek.

A hegyre fel

(Nagyapám emlékére)

Minden emelkedőn újra ott vagyok:
Nagyapám vár rám fönn a hegyen.
Szőlősorok között szökellek-baktatok,
mintha vállamon vihetném az életem.

...és elfutott az idő a szőlősorok között,
az esti széllel jött és csöndben ment tovább,
és úgy hever a múlt a barna halmokon,
mint szőlőtőről metszett aransárga ág.

Már én mesélem másnak mézljő fürtjeit,
s csöndje titka szól, ha mégis hallgatok,
s olykor úgy hiszem: pihenni kéne már,
de mégis szökellek, vagy mégis ballagok,

s míg megyek tovább, a hegyre fel,
vég nélküli aranyló nyár ölel.

Csillag Tamás

Ennyi

Igazságom igazabb, mint a tiétek,
mégisincs megnyugvás, csak muszájok, miértek,
kényszerek vannak és felrobbanni gyutacs,
istentelen városi zarándokutak,

gyufaszikra, foszforfüst és kocsmablak,
rezsicsökkentés és tudat, hogy becsaptak,
viszketés van, urbántévely, teszkóspontok,
szoknyás lábak, siető nők, könnyű kontyok,

hogyan boldog lehetnék, lehet tényleg ennyi:
van zöld, és zebra a túloldalra menni,
van piros, figyelni, hogy minden elmúlik,

elmúlt a gyerekkor, elmúltak a csúzlík,
a nagy dinnyeevések, szép szaladások,
most csak zebra van. És én a zöldre várok.

Privát tragédiák, csavaros fagyik

Egymásra nézések vannak, tuti helyek,
lapos cipőt vettél, hogy magasabb legyenek,
kerestük egymást, a másikban ki lakik,
privát tragédiák és csavaros fagyik

után sört kértem, te szénsavmentes vizet,
aztán megláttam az összes hiányjelet,
hézagot, ami betölthető szemekkel,
sokatmondó és sejtelmes szóközökkel,

hézagokat, amik megtelnének veled,
igazából nem is lesznek hiányjelek,
csak babonás egymásra nézés, május,

és csak mosolyogsz, mosolygok az igazsághoz,
hogy tulajdonképp nem is mi vagyunk furák,
csak szentebbek, igazabbak, mint a világ.

Fecske László

Jobb világot, bármi áron

A férfi erősen markolta a hegyorom kemény szikláit. Végül ő is felért a csúcsra. Zihálva nézett szét. A közelben tompa kalapálás hallatszott. Miután kifújta magát, elindult a zaj irányába. Egy kopasz fa mögött térdelt a keresett személy. Szakálla őszes volt, kezében egy kisebb hegyes, s egy nagyobb tompa szikladarab, amellyel nagyokat ütlegelt az előtte heverő, aránylag sima felületű kőtáblára.

- Mózes! - szólította meg a még mindig levegő után kapkodó férfi a nagydarab, térdelő alakot. - Mit művelsz?

Mózes ijedten vetette hátra fagyos tekintetét.

- Ehud! Neked nem volna szabad itt lenned. - mondta méreggel a hangjában, s felállt.

A közel két méter magasságú Mózes erősnek, s határozottnak bizonyult. Olyan-nak, mint akit a gyengébb ember példaképének tekinthet, s mint aki mellett biztonságban érezheti magát. Vezető alkat volt.

- Látta valaki, hogy utánam jöttél, Ehud?

- Nem. Mind lepihentek odalent. Nagyon fáradtak már. Várják Isten parancsát, ahogy ígérted. De itt... én nem látom Őt. Csak egy csalót, ki megvezetni készül népét!

- Ne mondd ezt, Ehud! Én csak jobbá akarom tenni a világot. Oktalan még e nép, mint a születő gyermek.

- Á, és te talán olyan okos vagy? A te fejedből pattantak ki eme parancsolatok,

mondd? Mert úgy tűnik.

- Meghallgatják szavaim. S követnek bárhová. De hidd el, nem a pokol bugyraiba vezetem őket. Nagy ez a világ. Tanítani kell az embert, hogy tisztességesen éljen benne... hogy megbecsülje.

- És te akarod tanítani? Ki vagy te? Hol van Isten?

- NINCS ISTEN! - dörögte Mózes, s szavai együtt dörrentek az ég villámaival.

Ehud a földre rogyott meglepetésében.

- Mi? Hogy nincs? Azt mondod? Pont te? Te, aki az életedet példaképként tárod elének? Te, aki azzal áltattál bennünket, hogy oly sokszor találkoztál már vele? Ha nincs Isten, mondd, kiben bizzunk, Mózes? Kiben higgyünk?

Mózes a Földre nézett, s hosszasan hallgatott.

- Higgy magadban, Ehud! - mondta végül. - Ha Istent keresed, ott belül megtalálod, hol a szívedet sejtéd.

- És azok ott lent? Mit mondasz majd nekik? Hazudni fogsz tovább?

- Hidd el, a jobb jövődőért teszem. Irányítás nélkül szétszéled a nyáj is.

- Hazugsággal teszel a jobb jövődőért?

- Hazugságom, hitet ad nekik. Hitet, amelytől erősebbek lesznek. Ne hidd, hogy ez oly nagy bűn.

- Hát persze, hisz ki is büntetne, ha Isten is csak álmokép immár.

- A jövő világa tele lesz hazugsággal, kiirtani e világról, nem lehet. Ez az én bűnöm, beismerem, de az ég szerelmére, a jó ügyért küzdök, hát nem veszed észre? Az életemet áldoztam rá.

- Hogy megvezess minket? Aljas vagy, Mózes. S teszek arról, hogy ezt ők is meg-

tudják.

- Mít beszélsz, te konok, hitvány ember? Tudod, te mit művelnél ezzel? Örök időkre döntened romba a hit világát?

- Nem érdekel. Az igazság mindenek előtt!

- NINCS IGAZSÁG! NINCS SEMMI! CSAK MI VAGYUNK! - kiáltotta Mózes.

- Igen... csak mi. Ha már semmink nincs, legalább tiszta fejjel éljünk egy igaz világban. - mondta Ehud, s hátat fordítva Mózesnek, elindult visszafelé.

- MEGÁLLJ, TE HITVÁNY FÉREG! - kiáltotta Mózes, s rávetette magát a védtelen férfire, s vad dühében a szikladarabot keresztüldöfte rajta.

Ehud azon nyomban kilehelte a lelkét.

- Bocsáss meg nekem! Az emberiség jövőjéért tettem. Hidd el, lesz még ember, ki meghal sokakért, hogy ezzel váltsa meg a világot - súgta a férfi fülébe halkán, majd felállt, visszaballagott a kőtáblához, s vörös-lő szemmel, egy új világ építésének tudatában véste fel a kőtáblára a hatodik parancsolatot: „NE ÖLJ!”

Vasi Ferenc Zoltán

Ég: Föld: Kenyér

Szemeik mereszlik
millió csillagok,
szerteszt elhintett
arany búzmagok.

Napoknak malmában
szítál a könnyű liszt,
Szeretet! Igazság!
Ki mit lát, abban hisz.

G. Szabó Ferenc

Készülődés

Vártam a lesen hogy lássalak
mindig türelmesen
holnapi csendben suttogás
talán egyszer holnapután

kék ég csaló szemeidbe néznék
határon túl piros tutajon
elaltat ringat e vízió
itt rokkant lét dalol

rozsdás iránytű arcoddal
örökzöld hit ráncaiddal
itt vagy voltál
még akkor is ha nem láttalak - éreztelek

nincs mire várnom
kedvenc könyvembe csomagollak
hogy megtaláljalak
amikor onnan is érted visszatérek

Kun Tibor

Vasúti éjszaka

Álmomban álmodom
A vasúti éjszakát
Ahogy a sötét utcákon
Keresem az Irgalom
Ajtáját, de nem látok
Mást, mint párok
Lassú táncát

És nevetnek
Rajtam nevetnek
Amiért a síneket
Nézve néha még
Mindig magunkon
Merengek
Zsoltárral kezemben

Kui János

Volt pipe, nincs pipe

Harmatos hajnal köszöntötte az ébredőket. Már világos volt, a nap vörösre festette az ég alsó karimáját. Az ég kékje élénk színével azt ígérte: nem kell esőre várni. Élénk hangok közvetítették az állatok ébresztő hangját. A kakas kukorékolása emelkedett ki közülük, s elég gyakran ismételtette. Arra aztán mozgolódni kezdett a gazda, és ébresztette a család tagjait. Anya követte őt, és a napi eledelt bepakolta egy vászontarisznyába. A reggelit is magukkal vitték, mert még igen korán volt ahhoz, hogy otthon elfogyassák. Felébredtek a ház fiataljai is, és indulhattak a mezőre. Anya felrázta kisfiát, és a szívére kötötte, hogy a pipékre nagyon vigyázzon! Hajtsa ki őket a gyepre; az udvar kopasz volt, nem találtak zöldet. Andriska már várta az ébresztő szót – nem nagy örömmel –, tudta, hogy ő következik. Törölgette szeméből az álmot, és ígérte édesanyjának, hogy minden rendben lesz.

– Én bízik benned. Jó gyermek vagy – mondta neki Anya –, nem akarok csalódni benned! Azzal ő is elindult, és ment a többiek után. Andriska meg aludt tovább, elég sokára mászott ki az ágyból. A nap jó magasra emelkedett, és forró sugarakat küldött a földre. A kikészített elemőzsiáját elfogyasztotta, behúzta maga mögött az ajtót, és elébe állította a seprűt: az maradt a házörző. Ő meg maga elé fogta a tizenhárom kislibát, és terelte őket a frissen zöldellő rétre. Csak egyedül volt, az idő egyhelyben állt, nem akart mozogni előre.

– Mit csináljak – kérdezte magától.

Nem akarom becsapni Anyát. Egy ideig küzdött magával, de nem tudott ellenállni a vágyának. Úgy érezte, mintha mellette hömpölyögne a patak friss, hideg vize. Lelki szemével látta, hogy benne lubickolnak a gyermektársai. Nem viaskodott tovább magával, hagyta a libákat Isten gondjaira, ő pedig meg sem állt, egy szuszra rohant a patakig. Kibújt vászoningéből – az könnyen ment, nem kellett vele viaskodnia –, s beugrott az üdítő habokba. A fürdőzés öröme elfelejtetett vele mindent. Mintha a libák nem is lettek volna. A hosszantartó lubickolásnak valahogy mégis véget vetett. Kimászott, kapta az ingét, és rohant a libákhoz. Számolnia sem kellett, ott feküdt előtte élettelenül a legszebb kisliba.

– Jaj, anyám – kiáltott fel, mi lesz most velem? Hogy számolok el szófogat-lanságom következményével? Minden elballagó perc azt juttatta eszébe, hogy hamarosan hazaérkeznek a kapások. Gondolta, hogy már ő is hazamehet. De mi lesz azután? – Behajtom a libákat az udvarra, én felmászok a szénapadlásra, behúzódom a széna mögé, mélyen a sarokba, magamra húzom a szénát, hátha nem találnak meg. Hogy azután mi lesz, arra egy pillanatig sem gondolt. Ott remegett, hegyezte a fülét: hall-e valamilyen hangokat? Egyszer aztán azok is megjelentek. Hozzákezdtek az otthoni teendők rendezéséhez, s úgy el voltak foglalva, hogy sem Andrisra, sem a libákra nem gondoltak. A pipék a hátsóudvarban telepedtek le, a kis libapásztor meg ott cidrizett a szénapadláson. Apának jutott eszébe, hogy megétesse a libákat. Tereh zöld burjánt hoztak magukkal, azt apróra vágta, beszórta darált kásával,

nyakon ütötte egy kis vízzel, és eléjük szórta. Elégedetten nézte, ahogy kapkodták nemcsak a földről, de egymás szájából is. Aztán számolgatni kezdte, s a tizenhárom helyett csak tizenkettőt olvasott.

- No, de hol van Andris - kérdezte magától egy kicsit szégyenkezve, amiért eddig nem jutott eszébe. Hívta hát Anyát, és megkérdezte. - Ti se láttátok, hogy Andris nincs sehol? És egy pipe is hiányzik. Mindennel törődünk, csak vele nem. Hol keressük hát most? Felkutatták a környéket, a rétre is elmentek. Azt tudták, hogy a pataknál ilyen későn már nem lehet, de azért oda is elmentek. A testvérei a barátoknál érdeklődtek: nem tudnak-e valamit róla? Az egyik fiúcska megkérdezte.

- Tán csak nem történt vele valami? És kezdte mondani. - Délelőtt együtt fürödünk a patakban. Jól érezte magát, de aztán egyszer csak kapta az ingét, és elszaladt anélkül, hogy mondott volna valamit. Azóta mi sem tudunk róla.

- Köszönöm, kis testvér - mondta neki Andris bátyja, talán ennyi is elég lesz, hogy a nyomára akadjunk. Evvel ment haza. - Ha egy kisliba hiányzik, azzal összefüggésbe lehet Andris eltűnése. Elveszített valamilyen módon egy pipét, és félelmében úgy döntött, hogy nem találkozhat velünk. Hát bujkál előlünk.

- Én még megnézem valahol - csillant fel a szeme Apának -, arra eddig nem gondoltam. Tovább nem folytatva ment, és felmászott a létrán a szénapadlásra. És ott már nem tévedhetett: Andris keserves sírását hallotta. Széjjelszórta maga előtt a szénát, és anélkül, hogy mondott volna

valamit, ölébe vette a fiát, és vigasztalni kezdte. - Kisfiam, miért félsz te tőlünk? Soha arra okot nem adtunk. Tudod, hogy nagyon szeretünk téged, te vagy öreg éveinknek minden reménye. A család többi tagja megnyugodva várta, hogy leérjenek. A bátyja, aki különösen ragaszkodott hozzá, felé emelte mutatóujját, és mosolyogva fenyegette meg. Senkinek nem jutott eszébe a pipe. Büntetésre véletlenül sem gondoltak. Annak örültek igazán, hogy Andrisnak nem esett semmi baja.

**pipe = a tojásból kikelt kisliba*

Bánóczi Beáta

uzsonnára

elmondom amit érzek
ha senki sem hallja

felírom egy cetlire
hogy el ne felejtsem
a boltból a tejet
meg a számra erőltetni
a kifli alakú görbületet

meg uzsonnát csomagolni
megmikrózza mellkasom
begyűröm alufóliába
elrejttem előled de hiába

nem hoztál sajátot
de sose maradsz éhen
amíg én uzsonnázom veled
megkínállak vagy csakúgy elveszed

mert miért is kérdeznél rá
ha úgyis tudod hogy a tied

2014.12.11.

T. Ágoston László

Szívderítő rítusok

Az ilyen fülledt, meleg júliusi éjszakák után, amikor még hajnaltájban is huszonhét fokot mutat a szobában a hőmérő, nem könnyű kitápáskodni az ágyból. Nem, nem a takaró súlya miatt, mert ilyenkor még az az egy szál lepedő is soknak tűnik, hanem az a bágyadt, langyos lustaság, ami meglepi az embert. No, de Durci órája ilyenkor is pontos. Nyolc óra van, kelni kell! Óvatosan fölkapaszkodik az ágyra, leül mellém a párnára, és addig bökdösi az orromat, míg föl nem ébredek.

- Jól van, cica - simogatom meg a bundáját. - Jövök már, kapod a reggelidet, csak hadd nyújtózzak még egyet!

Megengedi. Aztán egy apró nyaffantással jelzi, hogy tudja a dolgát és indul a konyhába, köszön a feleségemnek is.

A fürdőszobában nagy a tolongás ilyenkor, reggelenként. Hat láb kerülgeti egymást. Ebből kettő az enyém, négy meg Durcié. Farka felvágva kerülgeti, simogatja, törleszkedik hozzá, nehogy elveszítse az asztalhoz vezető úton. Számtalanszor figyelmeztettem már, hogy „vigyázz, mert elbotlok benned!”, de ő csak fölényesen nyaffant rá, és bizalmasan megsimogatja a lábamat a farkával.

Természetesen ő ér előbb az asztalhoz, és a kikészített tányérok, kések, villák között szlalomozva leül az asztal sarkára, és vár. A feleségem előveszi a hűtőből a direkt Durcinak vett parizert, rárakja a direkt neki kikészített kistányérra, és nézzük egymást. Látszik rajta, hogy nagyon izgatja a felvágott illata, de nem nyúl

hozzá. Mert a reggelinek külön rítusa van. A kezem alá dugja a fejét, és várja a simogatást. Simi nélkül nincs reggeli.

Apró darabokra vágom a párizsot, az ujjam hegyére teszem, ő meg óvatosan, nehogy véletlenül megharapjon, leveszi, lenyalogatja róla. Közben a farkát csóválja, hozzám bújik, mórrikálja magát. Ha meguntta, leül az asztal szélére, majd köszönésképpen nyaffant egyet és elvonul. Ha ő jóllakott, akár mi is reggelizhetünk.

Azt tanácsolta az orvos, hogy reggelenként nem árt egy kis torna. Nem sok, csak egy kicsit megmozgatni az elpuhult izmokat. Úgy gondoltuk, nem árthat, az időnkbe meg belefér... Durci nélkül ez se az igazi. Közénk áll, vagy hever a szőnyegen és ütemre hempereg. Eszébe se jut, hogy akár rá is léphetnének. Tudja, hogy nagyon vigyázunk rá, hiszen ő a legközelebbi barátunk.

Ha esténként az ágyban, párnák közt nézzük a tévét, rögtön fölkapaszkodik és hozzám dörgölőzik. Az engedélyemre vár, hogy az ölembe fészkelhesse magát. Intek neki, hogy jöhet. Hanyatt vágja magát az ölemben, mind a négy lába égnek áll, aztán elnyúlik, mint egy kígyó. Még a lábait is kinyújtja, hogy hosszabbnak látsszon. Végül elhelyezkedik a hasamon szemben a képernyővel, és olyan érdeklődéssel nézi a képeket, mintha értené is mi történik abban a ládában. A focimeccs a kedvence. Nagyon élvezi, ahogy pattog az orra előtt a labda. Olykor még egy-egy lábizma is megrándul, mintha ő is be akarna avatkozni abba az ádáz küzdelembe. Ha megunja, szundít rá egyet. Néha horkol is. Ez már majdnem vélemény...

Dolgozni is szoktunk együtt, bár ritkán

ismerem el hivatalosan is szerzőtársamul. Leülök az íróasztalomhoz, előttem a világ legszebb, legérdekesebb történetére váró hófehér papír. A fejemben már kész a történet, csak éppen le kell írni, vagy bepötyögni a számítógépbe. Durci is tudja ezt. Lehet, hogy éppen ő nyávogta a fülembe, amikor az éjjel lusta voltam kiengedni.

Elkezdem írni a világ legszebb történetét, csak... csak elkezdni nehéz... Botladozva, döcögve bukkannak föl a már majdnem kész mondatok. Már csak simogatni kell őket, hogy doromboljanak. Pont úgy, mint a lábamhoz simuló cicát. Mert nélküle ez se az igazi. A mellső lábával megkocogtatja a térdemet, mintha kopogtatna.

- Na, gyere! - mondom, és már ott is ül az ölemben. A papírt nézi, és mintha csóválná a fejét. - Mi az, nem tetszik, Durci pajtás?

Még egyszer végigböngészi a kusza sorokat és fölmege az asztalra. Írnám tovább, de nem tágít. Ráül a papírra és nyaffant. Csak nem olvasta el, amit róla írtam? Lehet, hogy neki van igaza. Végtere is ő az első számú és legfőbb kritikusom immár tizenegyedik éve.

Németh Dezső

Téli holtvirág idő

Kandallóm fája izzik
parazsa bűgő fényzene
ég-isten ég homlokáról
fényesen néz a hold szeme
Én ág vagyok: égő faág
legbelül hitem némaság
lélekfehér varázslat
didergő hóvirág

Csöndgyökerem összefonódik
fonott hajad nyakam köré fut
szemed koszorú csillagfürtje
lecsüng a szívembe

Arc hideg csendidő

Keresem a végső találkozást
imás szentségtartó szád keresem
lélek templomkupolád hajlatán
freskóm vizes alapjában mészfehér
arcod megköti hozzád arcomat -
Konyhaillatú kezed
simogatása illik hozzád
s a csend vékonyán
átsziszeg káromlásod
minden szava

Ne sírjátok keveset

Templom és Mecset
ne sírjátok keveset
megöregedett az Isten -
kezetekben elolvadtak
a jéggyöngy olvasók

Váczy Lilla

Marionett

Aznap havazott. Nagy pelyhek takar-
ták el a szürke betonjárdát. A fenyők ágai
meghajlottak a fehér takaró alatt. Távol a
hegyeken túl farkasok vonyítottak a hideg-
ben, de a városban ezt senki sem hallotta.
Csönd volt és fehér szürkesség. Az utcákon
alig járt valaki.

Egy csapzott kóborkutya nyüszített az
étterem utcai szemetesládája mellett mara-
dékra várva.

Néhány diák a végtelenbe nyúló óráik
után a kollégiumba igyekezett. Mások
munkából mentek hazafelé.

A hó csak hullott.

Kérlelhetetlenül hullott.

Fehér... Hideg... Semmi...

Kosztya lehorgasztott fejjel, vörös
szemmel lépett be a kiüresedett, öreg
házba. Kátja csilingelő hangja nélkül az
komor és kopár volt. A fiatal férfi kör-
benézett az üres nappaliban. Kátjuska
minden holmijának helye tátongó kis úr
volt.

Nem maradt itt tőle semmi.

A hideg otthontalanság nehéz magány-
ként ült a fiú mellkasára. A nagy falitükör
ezüst vászna visszaadta egy fehér doboz
mását. Ez az egy, amit Kátja itt hagyott. A
bájos zenedobozt Kosztya adta neki az első
évfordulójukra.

Még nincs két hete, hogy a fiú megvette
a régi, ám hangulatos kétszintes házat.
Néhány doboz még kicsomagolatlanul állt
a konyhában.

- Beleszeretett valakibe! - vágta a

pulthoz az üres vodkás üveget felzokogva
Kosztya. Fejéhez kapott, hátrasimította
vállig érő barna haját, majd felgyűrt ujjú
fehér ingén kigombolta a felső három gom-
bot, s a csaphoz lépve megmosdott. A
hideg vízcseppek végiggördültek fehér
arcán, s kissé eláztatták gyűrött ingét. A
tisztá víz fagyos érintése kijózanítólag
hatott a fiúra. Valamivel higgadtabban
odalépett a nagy tükörhöz, és az előtte álló
faragott tölgyfa komódról felemelte a hófe-
hér zenedobozt. Kissé habozott, majd
mintha ólomból volna az apró fedél, lassan
kinyitotta a bájos játékszert, mely kedves
dallamot csilingelt, s fekete belsejében
apró tükör előtt kis, törekeny, fehér baleri-
na táncolt. Hosszú percekig elmélyedve
bámulta a tüneményes előadást, majd az
apró fogaskerekek még kattantak párat,
aztán megálltak.

A kedves dallam elhallgatott, s a baleri-
na is örök pózába meredve állt meg.
Kosztya lehajtotta a ládika fedelét, melyre
egy hűvös könnycsepp hullott. Nem akar-
ta többé látni a játékszert.

Nehéz léptekkel elindult felfelé a lép-
csőn. Bár korábban még nem járt ott, tudta,
hogy van egy padlás a tetőtérben. Erre a
padlásra akarta száműzni a zenedobozt,
Kátja emlékével együtt. Kátjuska csengő
nevetése, bongó szavai, kecses törekeny
mozgása mind bezárva a kicsi dobozká-
ba...

Lassú, vontatott, nehéz léptek meg-
megszakított sorozata haladt a padlás felé.
Fokról-fokra egyre feljebb a rozoga
deszkalépcsőn. Ahogy kinyitotta a padlás-
ajtót, szemét tompa sötétség éle bántotta.
Merev szemekkel nagyokat pislogott az
ürességbe, mire szeme megszokta a fény

hiányát, és a tárgyak körvonalának szemrevételezéséhez elég volt az apró réseken befolyó néhány vékonyka sugárszál.

Kosztya körbenézett. A zsúfolt tér régi, elfeledett álmok temetőjének tetszett, ideális hely az őt bántó emlék felravatalozására. Körös-körül rozoga, poros bútorok egy nagy tölgy szekrény, felborult háromlábú asztalka, egy ágy szakadt matraca a falnak támasztva, egy ládában kopott gyerekjátékok: fa építőkockák, törött kerekű kisautók, egy kémény nélküli kis gőzmozdony, apró, csorba, játék teáskészlet. Kosztya lassan lépdelt a romok között, s egyre a kezében lévő bájos játékot bámulta. Fölpillantott, és a megfelelő helyet kereste vörösben úszó, kék szemével. Hol lenne megfelelő helyen a drága dobozka?

A hó szakadatlan hullott. A délutáni szürkületben kezdték felkapcsolni az utcai lámpákat.

A hó csak esett és esett. A tető lécei meg-meg nyekerdültek a hópaplan súlya alatt.

Kosztya ahogy a teret pásztázta, egy háttal álló nagy karosszék előtt emberalakot pillantott meg. Első ijedtében mindenféle szörnyűség villant át gondolatain. Egy betörő, hajléktalan, örült gyilkos, vagy netalán egy halott? A fiú pár másodperc múlva felocsúdott rémületéből, és megszólitotta az alakot.

- Hahó! Ki maga? - hangzott Kosztya magabiztosságot színlelő, ám remegően fátyolos hangja. Válasz azonban nem érkezett, az alak még csak meg sem mocant. Kosztya oda akart menni, ahogy

azonban előrébb lépett, fejfelé pont neki ment a mennyezetről csüngő lámpa lelógó kapcsolójának. A fiú nagyon megöregült, és bizakodva kattintotta fel a kicsi kapcsolót, mely egy csillár nélküli, csupasz vilanykörte utasított fényadásra. A padlás tárgyai már nem csak alakjukban, hanem színeikben, mintájukban is megmutatták magukat. Kosztya ekkor már látta, hogy az alak nem ember. A székhez lépett és az alakra tapadt szemekkel, gépiesen tette a zenedobozt a karosszék melletti, lapos tetejű, fekete ládára.

- Istenem! - szólt a fiú elbűvölt, mély hangja. - Istenem, de szép!

Kosztya egy bábút bámult. Egy balet-táncosnőt formáló marionett bábát. Pontos kimunkálása már-már élethűnek tetszett. Kosztya, a szék előtt kissé kitekeredett pózban ülő baba mellé térdelt. A bábú lebiccent fejét tekintetéhez emelte, félresöpörte arcából a puha, poros fekete hajtincset, hogy jobban láthassa a balerina kedves zöld szemeit, melyek révetegen meredtek a semmibe.

- Tökéletes! - mondta immár kitisztult szemmel, s leporolta a balerina egérrágta, lyukacsos tüllszoknyáját, kezeit, vállát és tündéri arcát. Megnézte mozognak-e tagjai, óvatosan emelte fel kezét, még jobban vigyázva hajlította be könyökét, nehogy kárt tegyen a bábuban. Mikor megbizonyosodott róla, hogy minden porcikája rendeltetésszerűen hajlik, gondolt egyet és a nagy karosszékbe ült.

Leült a nagy karosszékbe, és felemelte a marionettnek életet adó madzagokat. A zsinórok mindegyike ép és erős volt, biztosítva a játszót Kosztya felemelte a zsinórokat és bizonytalanul

próbálgatta a játékot. Eleinte nem volt túl bátor, hisz festő festőként korábban még sohasem próbált ilyesmit. Először csak a fejét és a kezeit emelte meg, majd felbátorodva annak szép mozgásán, egy kis időre lerakta a kötelékeket, hogy felhúzza a zenedobozt és felnyissa a tetejét, mely elkezdte játszani a kedves dallamot. Kosztya felvette a zsinórokat, felállt a székre és felállította az életnagyságú bábut.

Játszott.

A zene dallamára játszott, és a balerina törékeny teste kecsesen mozdult, táncolt. Olyan szépen táncolt, hogy ha valaki látja, összeszorult volna a szíve. Ám ennek a csodának egyedül Kosztya volt szemtanúja és a megteremtője egyben.

A fiú mozgatta a szálakat és a baba táncolt.

Gyönyörűen táncolt.

A látvány Kosztya lelkéig hatolt.

- Ó, bárcsak... - ám a képtelen kívánságot még gondolatban sem merte befejezni. Ahogy a bábut nézte, eszébe jutott Kátya törékeny mozgása, melynek csábítása többé már nem neki szól...

Ekkor az egyik szál beleakadt a mellette lévőbe.

A fiú próbálta szétbogozni a két zsinórt, de minél jobban igyekezett, annál több szál gubancolódott össze. A bábu testét groteszk mozgásra kényszerítette a zsinégek kusza rángása. Kosztya kétségbeesetten kapkodott a szálak után, melyek csomókban csúsztak ki kezei közül. A baba mindegyre rogyadozott, míg nem a fiatal férfi ujjai közül végleg kiszaladtak a zsinégek, s a balerina kitekeredett teste a földre zuhant. Kosztya a padlódeszkán heverő bábu után bámult, majd magába roskadva

lelépett a székről. Homályos szemmel fordult az ajtó felé, de ekkor neszt hallott maga mögül. Nem figyelve rá elindult a padláslejárát felé, ám a neszezés nem szűnt meg. Hátra nézett s azt látta, hogy a bábu nem hever a földön.

A szék előtt térdel, csodálkozó tekintettel az ujjait nézegeti, és leoldozza magáról a zsinórokat. Ahogy Kosztyára nézett, szerető mosoly ült az arcára, ám a fiú halálfélelemtől ledermedve állt mozdulatlanul. Nem lélegzett, abban a pillanatban talán a szívverése is leállt. A lány kedvesen csillogó szemmel nézett rá, s bizakodva nyújtotta felé a kezét, hogy segítse fel a földről. Kosztya el akart futni, s már indult is az ajtó felé.

- Várj! Kérlek! Ne hagyj itt egyedül! - szólt a balerina selymes hangja. A fiú megtorpan, s visszanezített. A lány még mindig a kezét nyújtotta. Kosztya habozva megfogta, és felsegítette a lányt.

- Mi vagy te? Ki vagy? - csuklott el a fiú hangja.

- A nevem Ánya. És ne félj, nem vagyok szörny. Elátkoztak, hogy bábuként tengődjek.

- Értem már! Most álmodom, igaz? Nem is vagy valódi.

Ánya megfogta a kezét, átfordult a karja alatt, hogy a fiú megnézhesse. Lássa, hogy él. Kosztya szívét boldogság öntötte el, felkapta és megölelte a kicsi törékeny lányt.

- Mi a neved?

- Kosztya.

- Köszönöm Kosztya! - súgta Ánya a fiú fülébe.

- Ugyan mit? - mosolygott a festő.

- Köszönöm a játékot!

- Csodálatos vagy! -nézte álmodozó szemmel a lány porcelánszínű arcát.

- Milyen évet írunk?

- 2015. decembere van.

- Ötven év...

- Hogyan?

- Jaj, semmi... Csak nagyon régóta vagyok már itt... Menjünk, gyere, mutass meg mindent! Had lássam, mi történt a világban! - fogta meg Anya a fiú kezét, és a lépcső felé indult, de a festő nem mozdult. Fogta a lány kezét és nem eresztette el.

- Kérlek... Maradj! - szólt halkán Kosztya.

- Hogy? - nézett értetlenül a balerina.

- Nem akarom, hogy elmenj. Ne hagyj el! Nézd, ez a tiéd, csak maradj! - nyújtotta oda a zenedobozt a fiú.

Ánya fogta a ládikát, s szánakozva nézte. Sajnálta a fiút, de menni akart. Úgy érezte megfullad, szabadulni akart a poros padlásról, szabadulni a kötelékektől, mindentől, ami ötven éven keresztül irányította.

- Tartsd meg! - nyomta a nyitott dobozkát a fiú kezébe.

- Kérlek! Ne!

- Eressz! - húzódott félre Anya.

Kosztya összetörve, teljes ürességgel leült a székbe. Üveges szeme a semmit fürkészte. Tagjai élettelenül lógtak.

A zenedoboz bájosan csilingelt az ölében.

A hóesés lassan elállt. Töretlen dermedtségbe fagyott a vidék.

Fehér... Hideg... Semmi...

Ánya haragudott, maga sem tudta

miért, bántani akarta. Utálta, hogy hálás neki, utálta, hogy magához láncolja, utálta, hogy a fiú megpróbálta szeretni, és utálta, hogy úgy érzi viszont tudná szeretni. Ezért gyűlölte a legjobban.

Megvető gúnnyal az arcán odalépett a festőhöz és rákötözte a zsinórokat, melyen nem rég még ő maga függött. Gőgösen becsukta a Kosztya ölében lévő zenedoboz tetejét. A szék mögé állt, felemelte a zsinórokat, és játszott... ..És visszajuttatta őket a földre.

Ekkor megtört.

Az igazi átok, mellyel önmagát sújtotta végre megtört. A szék elé térdelt, s megsimította Kosztya fehér arcát.

- Bocsáss meg!

Ánya könnyes szemmel megcsókolta a fiút, s az felemelte az előtte térdelő lányt.

A hó olvadni kezdett...

2015.12.09.

Ötvös László

Forrásvidék és küldetés

Kodály nyomán Szalontán

Nagypénteken holló mossa a fiát,
E napon tisztul meg az egész világ!

Nagypénteken holló mossa a fiát,
Ez a világ kígyót-békát rám kiált!

Nagypénteken holló mossa a fiát,
Jézus Herceg ma is végzi munkáját!

Halász Imre

Szigetszentmiklósi krónikásének

*Az Úr 2012-es esztendejéből**

Templomaink mögött a sebzett föld alatt,
mintha feltámadásra kelt volna a Nap,
s dieselmotor zengett: angyalok kürtje,
hogy a mázsás vasfog belemart a földbe.

Így kezdődött el véletlenül a nekem
címezett csontüzenet, a tört történelem,
hogy jöttek a kövekkel volt őseink föl,
mutatván múltunkat: óriás sírgödör.

Lent szoptató anya, már mindkettő csontváz.
Tatár? Tífusz? Lepra? Sínylődés? Váltóláz?
- mi vitte el őket együtt a túlpartra?
Csak zengett a nagy gép, múltunk felmutatva.

Anyánkat láthattuk, s szétdobáltatott
nemzetünkéből ezernyi tört csontdarabot.
Aztán alattuk is a százszor megsértett
mélyben új csontokra leltek a régészek:

drága őseinkre. Királyi jobbágyok,
földtúró parasztok, pásztorok, pákászok,
nyergösök, nyírösök, pintérok, molnárok,
révészök, halászok, zsigések, téglások,

szekeresek, vargák, madarászok, ácsok,
kiknek igája sem volt már: taligások
űzött népeire, kik mégis maradtak,
ökleik mutatván száz elvonult hadnak.

Mert itt mindig jöttek, féltek, szültek, öltek,
nyögték a hadakat, az adószedőket,
míg fölöttük latinul, majd már magyarul
küldte igéit vigasznak az Úr.

És bár ellenség lett, ki máshova állott,
másként mondott áment, másként miatyánkot.
Végül csak béke lett, ám máris új hadak
törtek rájuk, de a nép ... népem itt maradt!

Hiába jött tűzre víz, százféle adó,
Werbőczy törvénye, jobbágybotozó,
mert megízlelvén ízét a szabadságnak,
talán Dózsa mellé innen is beálltak.

Rabolt török, német, majd hős Savoyai
felszabadító zsoldos martalócai,
mert kilépve a élő történelemből
kinyomtatva hős lesz, ki rabol és csak öl.

Szabadítóink sem szentté festett képek,
fosztogattak ők is: svéd, lengyel vitézek.
Nyaggatták a nőket. Bár nem volt karóra,
de ha lett volna, már azt is vitték volna.

Zabráltak, zabáltak, hullottak az évek.
Végül minden lélek az ős földbe tért meg,
ha zsoldos ölte meg, ha egymást gyilkolták,
e nagy gödör mélyén ott sírt Magyarország.

Jaj, ki jobbágy: jobbágy, ha halva, ha élve!
Örülhettek, ha az Isten közelébe
kerülhettek a Nagy Ítélet előtt.
Bár márvány altemplomuk csak az anyaföld

lehetett, honnan most a gép tépte ki őket,
kik mégis gazdaggá tették ezt a földet,
százszor visszavéve a százszor vesztettet;
drága elődeim: Gerék, Szűcsök, Berczek,

Simonok, Kovácsok, meg ki tudja hányan
a nagy öldöklésben, a nagy bujdosásban,
kolerák karmában, vad csikasz-éhségben,
koporsós-jajban is az újrakezdésben!

Ó, e hősi föld itt, e mésszel bevetett
mégse csak csontvázakat - élő nemzetet
hagyott ránk. Igaz, csöpp darabkát belőle,
hogy lássuk Feleim, nézván a gödörbe:

„Isa pour vogymuk” ... mink is majd megyünk,
csontjaink itt hagyván, ha hív a Mesterünk.
De most még dolgunk van: eltemetni őket,
rájuk húzni újra e megáldott földet,
e százszor megszentelt,

szent, szent anyaföldet!

Ámen.

2012 november

**A krónikásének abból az alkalomból íródott, hogy az új templomunk mögötti építkezés során két ősi templom alapkövei, és hét- nyolc- kilencszáz éves emberi csontok kerültek elő; az utóbbiakat „ŐSEINK” feliratú nagy koporsókban, halottak napi méltó tisztelettel vissza kellett adnunk bánkerti temetőnk művészparcellájában a két Duna ölelte homokos, kavicsos hazai földnek.*

Engem papunk, Szaklay László nagytiszteletű kért fel: „Imre bácsi, mint ősi miklósi család sarja, nem vállalná-e, hogy pár szép szó erejéig maga is odaáll a koporsók mellé?”

Nem vagyok híve a hivatali felkéréseknek, de ezúttal meghatódva mondtam igent.

Németh Erzsébet

Aggódás

Ködökádó napok, förgeteg-idő.
Lélekágakat roppant a szél.
Hó zuhog emberi jajokra...
Mi lesz, és hogyan ér véget a tél?

Lukács Mária

Időzítés

Elzárok érted egy könnycsapot,
míg leáldozóban a nap – elengedlek
vállamon verdeső galambom.
Másodvirágzó lett az ősz,
megül a tornyokon... egy kis lilával
összemosom, foltozom árnyaid,
ha nézlek, bevasalom a holnapot;
fényednek ára van,
libabőrös jégvirágok csurognak
le az ablakon.

Szólnék, de a száj néma,
csak kéz fest egy tiszta alapon.
Hideg van, párásak a balkonok,
a szél várat épít szemközt a falon;
egy villásreggelenél időzít,
játékos felhőkkel táncot rop,
varázsol, ledönt villanyoszlopot.
Ki magát szereti, az életét is.
Elzárok érted egy könnycsapot...
és váratlanul eléd szaladok.

2015. november 20.

Szántó Ilona

Boldogságom

Olyan volt, mint a fény.
Mögötte mindig volt árnyék.
Lelkem szívárványként
Sziporkázott.
Aztán csak eltűnt, mint egy álom –
Lehet, csak szappanbuborék,
Mikor a leggyönyörűbb, akkor esik szét.

2013. december

Zajác Edina

Fénytörés

Ujjaimban egyre gyámoltalanabb a szorítás.
Hát perzselő akarással ölelj még erősebben,
hogy közénk ne férkőzzön a hasító harangzúgás,
míg tekintetedben észreveszem tükörképemet...

Csöndmadár

Én mindennap előtted térdepelek,
s ha néha angyalok lóbálják béna lábaidat,
kristályhangod végtelenjén felnevetek,
mint jó anya, biztatnálak:
– Indulj csak, indulj az útra, fiam!
Magamhoz szorítom világod súlytalan álmait,
és nézem, ahogy öröklétű forrás fakad
apró kezed vékony ágaiban.
S míg bennem egymás hegyén-hátán fuldokolnak a szavak,
tekinteted túlvilág-fényében fürdetsz,
és vállamra ülteted báránylelkű csöndmadarad.

Tűznek festelek

Te maradtál minden mondanivalóm,
felkészülök naponta a múlásra,
nem félek végigmenni a folyosón,
téged festelek fénylő kapujára.

Rád omlik hajam, gyöngé árvalányhaj,
bennem a remény harangjai zúgnak.
Az idő ostromol, az álnok tolvaj,
míg halk lüktetései elmorzsolnak.

Így is szeretlek rezzenéstelenül,
kivirágzott már létem kavicságya,
levehetetlen vonásaimra ül
a hazatérés meghúzódo vágya.

Csordultig teltem veled, s még akarlak,
halhatatlansága vagy a hiánynak.

Vasi Ferenc Zoltán

Egy fűzfaág a tópartról

I.

Szomorúfűzek, szomorúfűzek, –
álom-koronák, lándzsa-levelek.

Telis-tele velük a part ! –

Nem is vágnak talán másra,
mint lassú elmúlásra.

Aszályos mederbe ájuló ágak!
Fehérsönd-tartomány.

II.

A döbbenet hadseregében
egy megigazult lefokozás.
Mindenki ámulatára
kiégett tankok a fűzfák.

Alakváltás

A tenger tóvá szűkül
A tó elnyeli a Napot
Türelmem egyre végesebb
rózsámra jönnek a fagyok

Alakváltás II.

A csönd csíralemezei
ahogy összetalálkoznak
mosolyod madarával
a szél szőke tenyere
pedig a Napot fölemeli
a tó-mély pocsolyából
s ha meglátod magad
szólj

 hogyan szólhassak hozzád
hiszen áhítom szereteted

Botos Ferenc

Őszi Háromkák

már őszi szegfű
nyílik a réten: szólj hát
tücsökrekvem

korhadó bükkfa
kérgebe harkály vési
a „mene tekelt”

éjszakai fagy
október végi tücsök
holnap nem dalol

novemberi szél
Silvanus rőt palástját
szórja szertesztét

Budaszentlőrinc

nyíló alázat
Karácsony, harangvirág
Szent Lőrinc hegyén
kolostorváros
a virtuális térben
AVE MARIA...
csend és szírom
köztük ostya fehérben
néma szerzetes

*

Lelkes Miklós

Menekülők

Európa menekül. Nagyon régen teszi már, de sokáig észrevétlen volt, pontosabban: a Profit Világa leplezte ezt, míg hasznát mohón várta. Haszon kell is, de, ha túl sokat lopnak, arcátlansága nő dúsgazdagoknak, s nincs erkölcs lent sem. Kétszínű Keresztnek árnya sötétet Bibliára vethet, – s vet is. (Kis ország! Benned sok butuska két fillérért kapkod, de tenni lusta jobbért, ördögre szavaz, jár a szája: – Hát mit is mondott végül Ferenc pápa?)

Mit is mondott a pápa? Vért és könnyet ne ontass, bár bűnös kezekkel könnyebb aranyhegyekhez aranyat kaparni, – de a Léleknek, Becsületnek annyi!

Európa menekül – önmagától: szegyéneitől, melyeket palástol öntelt gazfickók körmönfont beszéde, s Európába árad űzött népe más tájaknak. A bonyolultból tisztán látszik Irak, Szíria, Afganisztán, tűzvészek földje, bábállamok csődje, s érdek-bombák mint hulltak az időre.. Koszovó is, kócos balkáni gyermek, mint sír! Szülői bár sokat tejeltek neki, félnek szigorral szólni rája: – Viselkedj, tettünk bábállamocskája!

Társadalmadban nyüzsög, s mennyi róka (egész nyájakkal)!, mégis, Európa, – „Talpra!” (Utóbbit tán hét emberöltő előtt írta egy Hungarián Költő, hazájának, de ezt a szót idézem

Tőle, tágas és átvitt értelmében.) Menekülésből győzelem lehet még, ha megérted e szót is: Felelősség. Ne várd meg, földrészt, míg oly öreg néped, hogy bottal is földig hajoltan lépked! Tettél, mit tettél! (A Világ is tette...) Igaz, sokszor köptél a Szeretetre, s miattad is e Föld kegyetlen létben: gyűlölködésben, embertelenségben...

(S ti, kis országban, Szélkakas Legények? Túl sok lett már a tyúkot rejtő ének... Gyáva nép mennyi tollas száját láthat, s cifrázott szó mond ellent önmagának!

S Te, kis ország, melynek arcába vágni az igazat, ritkán jött egy Batsányi, Kölcsey, Petőfi, és Isten uja nagy néha jelzett: Vers haragját gyűjtsa, ma sem érted, hogy e szétmarrt hazának értő Himnusz kell, nem himnuszos látszat?!)

Rossz istent válts le, és tegyél helyére Jót, és légy ilyen Isten példaképe, EURÓPA, Te Nagy Hazánk, és benne kis földünk érjen meg a Szeretetre! Kezeit fogd le aljas tolvajoknak, – hadd jöhessen elének szebb, vágott Holnap! Taníts, nevelj minket, és minden néped, – közelíts hozzánk egy jobb messzeséget!

Nem jósolok, hogy ekkor-akkor végünk... ...de Sors, Isten, – áldd meg menekülésünk! Segítsd ROMBOLNI mi pusztító Látszat, vagy pokol léte kínzó Valóságnak, s ÉPÍTENI mi Emberségnek oltár (s egy-egy percre bízó reménynek volt már)! S adj Csillagot, – piros szépségét várja a szív Koránja, s a szív Bibliája!

2015

Dávid Attila

Kuponfüzet

- Hallotta, igazgató úr? „K” visszavonta a Szervezet elleni feljelentését!

- Tudom, „Z”. Egy kicsit hatottunk rá, hogy így tegyen...

- Csak nem fenyegették meg?!

- Ahogy vesszük. Mondja, „Z”, tudja, hogy mi az, hogy „kuponfüzet”?

- Hülyének néz, igazgató úr? Persze, hogy tudom. Beváltható kuponokat tartalmazó füzet, amely segítségével ünnepek vagy akciók idején olcsóbban vagy ingyen kapjuk meg azt, amit akarunk...

- No, hát ehhez hasonló „kuponfüzetet” vezetünk több emberről. Hogy szükség esetén megkapjuk, amit akarunk. Ezekben a füzetekben az illetőre vonatkozó - általunk gyűjtött - terhelő információk (fényképek, videók, számlák, hangfelvételek stb.) vannak. Tudja, mindenki jár néha tilosban...

- De hát ez törvénytelen, igazgató úr! Piti zsarolással célt érni! És én még azt hittem, hogy a Szervezet egy tisztességes cég! Ugye nem gondolja, hogy nem tárom a nyilvánosság elé ezt a dolgot?!

- Felőlem azt tesz, amit akar, „Z”. Most például nyugodtan kimehet azon az ajtón. A viszontlátásra!

- Még hall felőlem, igazgató úr! A viszontlátásra!

(...)

- Halló, Gréta!

- Igen, igazgató úr?

- Holnap reggelre bekészítené az asztalomra „Z” kuponfüzetét?

- Hogyne, igazgató úr!

Egry Artúr

Vizet

ahogy engem bámult
a testet nagyon lassan
megtisztítottam a nyálkától
és a pikkelyektől

igen azt hiszem
a fehér has tapintásra puhábbnak tűnt
izmos kis test volt, áramvonalas
ha illik ezt kimondani ilyenkor

amint átszakadtak a kötőszövetek
egy mozdulattal kitértam
mint egy erszényt

kézzel téptem ki az egészet
és felszeltem
azonos méretű darabokra

nem akartam erre gondolni

Budapest, 2006

kavicsok

a parthoz alig simulnak a dűnék
mezítláb a zöld színű homokban
a sötétben mindenfelé tűz ég
víz felett jární tanulok titokban

Lisszabonból repültem haza az éjjel
csészémben a kávé barnán méreget
konyhában a tárgyak szerte-széjjel
megrettent hét szívű lényeged

Budapest 2015-12-07

Cseman Márton

T ü k ö r

Ahogy telnek a napok, mintha minden rosszabb lenne,
csak vágyakozok, vágyok, ahogy az éhezõ enne.
Már a járda sétál alattam, a pocsolya kerül ki,
Ha ágyba döntenek, az ágynak kell majd felülni.

A busz szalad utánam, én pedig nem várom,
A hosszú órákban egyedül, ébren élem álmom.
A bolt megy belém, és a kasszás fizet nekem,
A zsebem tûr majd belém, mikor a kulcsom keres.

Kõvel dobálnak a tavak, kimondanak a szavak,
Tragédiám megsirat, viccem rajtam kacag.
Italom megiszik, cigarettám meggyújt,
Virrasztásom befejez, ha úgy érzi elnyúlt.

Felvesz a cipõm is, hatok a gyógyszerben,
Belém néz a tükör, a szemét dob ki engem.
Az életemben így vagyok leláncolt fogoly,
Tõlem más nem telik, csak egy cinikus mosoly.

Tévképzet

Mielõtt Párizsunk üres emlékké vált,
Láttam magamban a Hellén határt,
Ahogy megszületik benned ölelés által
Aphrodité vérben, ahogy azt vártam,
És Mars is bennem, mert kiengesztel ajkad,
Hogy háborút hozzak a szaggatott partra,
Majd ha vége, a Pokolban várva
Luckyt szívva köpünk az egész világra.

Barcs János

Szent Gellért utca Berda József úrral

Emlékezés öreg költő barátomra

Ezerkilencszázötvenháromban
találkoztunk s beszélgetve ittunk
a Palóc utcai vén kocsmában;
rizlingszilvánival öblögettünk,
hisz aznap voltam huszonhat éves:
Ezerkilencszázötvenhárom
augusztus tizennyolc...

Az egykori sóraktár oldalát
mindketten lepisáltuk felszéllel szemben.
Nevetve karoltuk egymást
Aradi utca huszonhat előtt. –
Huszonötös égő világított
egy faoszlopon, s mi verset
mormogva imádkoztunk...

Járdaszegélyen bakrafincálva *
a nemrég még volt kupleráj előtt –,
vedlett tűzfal alatt nyújtózkodva,
kapaszkodva a szél agyat őrző
erején borrhól s egy szépasszonyról
dörmögtünk, vacsoráról álmodozva
karoltuk egymást.
Rég ellopott csókról emlékeztünk:
– Részeg vagyok a Duna szagától
– súgta Berda József, aztán rám szólt.
– Zarándokoljunk kicsit feléjük...
Rendes ház az, ahol már rég lakom,
de nagyon rendes ház volt régen is –
mormogta...

S jól belém kapaszkodott a sarkon.
A Gellért utcai zöldségesnél –
Jakucs Gábornál, percre megálltunk
még egy szemelt rizling beöntésre,
közben egymást erősen biztatva mondta:
– Tisztellek téged barátom,
erős ember vagy!

Derék magyarnak nézlek, Jánosom.
Költő leszel öcsém, szép a hangod!
Te nem csak szép verseket tudsz írni,
de családodat is megtartottad!
S meg maradtál a jó szakmád mellett, –
munkás is vagy, de dalolni is szépen
tudsz barátom...

Ezt mondta, kiáltva nézve a Holdat.
S elkacsázott az alacsony házak között,
holdvilágnál integetve felém,
dalolgatva a kis utcán.

Igen.
Itt Újpesten, fiatalon
több ízben is felkeresve
a vén Szent Gellért utcát...

Újpest, 1953. augusztus 18.

** (billegve a kiálló szegélyen)*

Németh Erzsébet

Ha bűn is ...

Szótlan vagyok és törött,
mint diófaág a régi udvaron.
Hol az a ház, és az az udvar?
Örökre égbe költözött.
Felseperve ragyog
a hűvös Hold körül,
de szívem már nem ugrál
virgonc szöcskeként,
s ha kimondani bűn is:
nem örül...

Albert-Lőrincz Márton

Nosztalgia

Szobám falai kék s lila,
ködszínű, s mint az ég. Sima
mészillat szendén szendereg
az emlékezet buborékai közt,
befekszik a fászályha alá,
mint a macska a régi faluba'.
Konokul túl az ablakban a zöld
fokföldi ibolya baldachinja,
körforma csokrot színesít s köt,
tartozék, névnapra nem vihető el,
meghúzódik a kék mezőbe,
mint a nyúl a lila berekbe'.
Sima mészillat helyét ma
akrilok szúrós szaga itatja át,
s belefekszik belenyugvóan,
ebbe a városi nosztalgiába,
mint üres templom csendjébe az ima.

Vincent

Divatja volt mindig, s elkelt
a művészgond. Siránkozva
rongyot rakott abrosz helyett
az asztalra, rongyterítőt,
szétfolyt rajta, mint a tinta,
az édes snapsz s fanyar kínja.
Harapnivalónak Vincent
olajfesték illatába
mártott kenyérrel kínálta
éhes száját s ki barátja:
VEGYÉTEK ÉS EGYÉTEK, csak
vegyétek meg! (gondolhatta).
Szájában penész virágzott
a Provance-i kék ég alatt,
retináján napraforgók.

Sikoltó percem

Abból a generációból jövök,
amikor még udvarolni, olvasni,
művelődni, jövőbe nézni illett,
nem lemaradni tűzvörös nyakkendő
lebegésében, szelekkel szaladni
egy körnél többet, nem tudva, hogy úton
van a mobil világ, mely fölgyorsítja,
íme, sikoltó percemet.

Radmila Markovic

Forrásvíz

Kristálytisztá víz
sejtelmesen titkot rejteget,
pedig a hegyi patak
fecseg, locsog, csobban, habzik,
buborékokba bújjik,
akár egy féltő gondolat,
amely árnyként a halakkal
együtt halkán suhan.
A víz, a jéghideg tiszta víz
úri pisztrángtanya.
Bukfencet vet a víz, és
folyik, folyik, vissza se néz,
de a pisztrángok és a gondolat
hálóban fennakad.
Mindez csak játék lenne,
ha láthatatlan veszélyes hálók
a Földet nem szőtték volna be.

Németh Erzsébet

Január

Hócsend, jégillat,
zúzmarás füvek...
Nem is lélegzik a világ,
csak ragyog,
mint valami
szent opálüveg.

A **Kis LANT** Irodalmi Folyóirat
megrendelhető a szerkesztőség címén*
vagy a lant@kislant.hu e-mail címen.
A lap évente hat alkalommal
jelenik meg.

Kis **LANT** IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
*Németh Dezső
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837
Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás
www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Németh Erzsébet

Teplom küszöbén

Nem tudom hol vagy. –
A feledés förtelmes útján
meddig jutottál,
miféle emlékek
csapdáit kerülgeted,
érzéseid túl felén
milyen veszélyek várnak?
Fuldoklás tengermorajban,
vagy ordasvicsorgás riaszt,
visszhang-madarak jajgató
kerengése kúszik füledbe,
hogy lüktessen benned,
mint örök tiltakozás?
Hány virrasztás gyűrűje
kérgesül szíved köré,
mily suttogások lombosodnak
óriás fákká izzadásától
keserves lázaidnak,
hány ökölcsapásod
kalapál égig:
átkozva szerelmek álom-istenét?
Hiába jutsz el
a távoli fényhez,
áthatolhatatlan,
mert folyton elillan
lelked elől...
Én csak állok itt,
hófödte szívem csendesen dobog
vergődve valami
álmos süppedésben.
Várom megkönnyebbült lélegzeted,
sóhajtásaid tündérharangját,
hogy konduljon: túl vagy a nehezen...
Legyőztél engem.

2014

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.